

azzal hangsúlyozza, hogy zsidó létére egy pogány gazdához szegődik el disznópásztornak. Annyira megvetetté és kivetetté válik, hogy legszükségesebb táplálékát is a tisztátalan állatok táplálékából kell elvennie. Vele annyit sem törődtek, mint a disznókkal. Ó, szánalmas sors, ó félelmetes sors!

Ez az Istentől való függetlenségre vágyó, önakarata megvalósításának az útját járó ember sorsa. Mert az elveszett fiú története arra tanít minket, "hogy nem lehet a gonoszt korábban tartani, ha egyszer elszabadult. Az oroszlán nem arra való, hogy kieresszük ketrecéből és játsszunk vele; aki ezt megteszi, az nem az oroszlánal, hanem az életével játszik... Így születnek a szenvedélyek. Nem lehet tehát azt mondani, hogy megízlelem én is a gonoszt, aztán majd elhagyom. Aki egyszer elkezdett az ördöggel oimborázni, annak végig kell menni az úton, egészen addig, amíg Isten előtt megtörtén azt nem tudja mondani: elég." Ez

a fordulópont.

1. Magába száll. Azzal kezdődött el a kisebbik fiú életében, hogy egyszer magába szállt. Elkezdett gondolkodni. Csendbenvolt, - a vályú szélén, az éhhalál szélén. Felismeri saját helyzetét: "éhen halok meg!" - Aki közben nem gondolt a végső állomásra, most felragyog előtte ennek az útnak utolsó állomása: a halál. - Testvér, hadd kérdezzelek meg: gondolsz-e a végső állomásra, az utolsóóra? Vagy mindig csak a közbeeső állomásokat figyeled? Tudod-e hova, merre tart életed útja? Mit látsz magad előtt: nem a halált? - S az atyai házról van-e emlék a szívedben? "Az én Atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben." Állítsuk nyugodtan szembe egymással ezt a két felismerést: ott bővölködő élet van, itt meg éhhalál fenyeget engem! Ismered-e - de nem úgy paposan, jól nevelt keresztyénhez illően -, hanem